

ISABELLA LEARDINI¹

Az Átmeneti idény verseiből

(*Una stagione d'aria*, Donzelli editore, Roma, 2017)

Utolsónak maradok nézd a sorban
fogyatkozik miközben állok árván
játékba szólított nevek között.
Ki egyedül maradván áll közepén
megérzi hogy szél tépi vágyait
míg várja hogy nevével harcba hívják.
Szeress ismétlik el naponta
ha kirakatüvegen tükröződnek
szólíts rebben ajkukról egy lehellet.
Ki utoljára hagyja el a sort
a múltó árnyat is örökre legyőzné
annak árnyát aki már akkor vesztett
mikor el sem kezdődött még a meccs.

Megi² „Ki utoljára hagyja el a sort”: arról a sorról van szó, amely testnevelésórán áll fel, amikor két csapatkapitány név szerint szólítva válogatja össze csapatát.

SZÉNÁSI FERENC fordítása

¹ *Isabella Leardini* 1978-ban született Riminiben. Költő, kulturális újságíró. Első verseskötete *A mezít-lábas lakótársnő* (*La coinquilina scalza*, Edizioni La Vita Felice, Milano, 2004, 2006, 2008) címmel jelent meg, a második pedig *Átmeneti idény* (*Una stagione d'aria*, Donzelli Editore, Roma, 2017) címmel. Versei számos olasz antológiában is megjelentek. A tehetséges pályakezdeknek kötetlehetőséget és szakmai segítséget biztosító Rimini-díj gondozója. *Megszelídíteni a sárkányt* (*Domare il drago*, Mondadori, Milano, 2018) címmel a fiatal tehetségeket segítő, esszéisztikus könyvet írt. (*Kerber Balázs jegyzete*)

² Isabella Leardini saját, a vershez írt jegyzete.

Azt gondoltam, tökéletesek vagyunk,
mint a madarak röpte,
a sors köreiből és kanyarjaiban.
Én nem repülök és nem szállok le,
én nem dalolok,
ha nem lehetsz enyém, a földön toporgok,
mint ki a természettel szembeszállva él.
A fecskék nem tudnak elindulni,
a hideg bolond leányai ők,
és talán itt vannak valahol,
ismételgetik kitartóan, hogy ez itt
az ő légsugaras őszük,
mialatt lassan betakarja őket a hó.

Megmaradtak azok a sötét,
villamos szavak, melyeket te nem értenél.
Minden fénylő és világos dolgot
lopva a párnádba rejtettem,
mint a gyerekek, mikor otthagyják az ajándékokat,
hogy frissen ébredve, váratlanul rájuk bukkanjanak.
Most, hogy ilyen keveset beszélek hozzád,
mi marad ezekben a kezekben?
A taglejtéseink – mind ellenszélben.

FARAGÓ DÁNIEL fordításai